

ΕΜΙΛΙ ΜΠΡΟΝΤΕ

Ανεμοδαρμένα Ύψη

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΑΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

1801. Μόλις γύρισα από μια επίσκεψη στον σπιτονοικοκύρη μου – τον μοναχικό γείτονα με τον οποίο θα είχα πάρε δώσε. Σίγουρα είναι όμορφος ετούτος ο τόπος! Σε όλη την Αγγλία, δεν νομίζω ότι θα έβρισκα ένα μέρος τόσο απομακρυσμένο από τη βαβούρα της κοινωνικής ζωής. Εδώ είναι ο παράδεισος του μισανθρώπου, και ο κύριος Χίθκλιφ κι εγώ είμαστε ένα απόλυτα ταιριαστό ζευγάρι για να μοιραστούμε αυτή την ερημιά. Σπουδαίος τύπος! Πού να το φανταστεί πόσο τον συμπάθησα όταν είδα τα μαύρα μάτια του να με κοιτάζουν γεμάτα καχυποψία κάτω από τα πυκνά του φρύδια, καθώς πλησίαζα, κι όταν τα δάχτυλά του βρήκαν καταφύγιο, με ζηλευτή αποφασιστικότητα, ακόμα πιο βαθιά στο γιλέκο του, καθώς συσπνόμεουν.

«Ο κύριος Χίθκλιφ;» ρώτησα.

Απάντησε με ένα κούνημα της κεφαλής.

«Είμαι ο κύριος Λόκγουντ, ο νέος νοικάρης σας, κύριε. Έλαβα την τιμή να σας επισκεφθώ το συντομότερο δυνατό αμέσως

μετά την άφιξή μου, για να εκφράσω την ελπίδα ότι η επιμονή μου να αποκτήσω τη χρήση του Θράσκος Γκρέιντζ δεν σας ενόχλησε. Χτες έμαθα πως ήσασταν προβληματισμένος...»

«Το Θράσκος Γκρέιντζ είναι δικό μου, κύριε» με διέκοψε, με έναν μορφασμό δυσαρέσκειας. «Δεν θα επέτρεπα να με ενοχλήσει κανείς, αν μπορούσα να το αποφυγώ. Περάστε!»

Το «περάστε» το είπε μέσα από τα δόντια του σαν να με διαολόστελνε. Ακόμα και η καγκελόπορτα που πάνω της ακουμπούσε δεν έδειχνε ιδιαίτερα φιλόξενη. Η περίπτωση ωστόσο με έκανε να δεχτώ την πρόσκληση. Ένωσα ενδιαφέρον γι' αυτό τον άνθρωπο που φαινόταν πιο μονόχωτος κι από μένα.

Όταν είδε το στήθος του αλόγου μου να σπρώχνει απαλά την καγκελόπορτα, την ξεμαντάλωσε επιτέλους και μετά προηγήθηκε στο μονοπάτι σκυθρωπός, φωνάζοντας καθώς μπαίναμε στην αυλή: «Ιωσήφ, πάρε το άλογο του κυρίου Λόκγουντ και φέρε μας πάνω λίγο κρασί».

Μάλλον ο γέρος αποτελεί όλο το υπηρετικό προσωπικό, σκέφτηκα ακούγοντας τη σύνθετη διαταγή. Γι' αυτό το χορτάρι φυτρώνει ανάμεσα στις πλάκες και οι αγελάδες κλαδεύουν μόνες τους τους φράχτες.

Ο Ιωσήφ ήταν ηλικιωμένος, ναι, γέρος, θα έλεγα, πολύ γέρος, αλλά κοτσονάτος και δυνατός. «Ο Θεός να μας βοηθήσει!» μονολόγησε χαμηλόφωνα, οργισμένος και δυσαρεστημένος, καθώς έπαιρνε το άλογό μου. Στο μεταξύ, με κοιτούσε με τόσο ξινοσιμένο ύφος, που με συμπόνια σκέφτηκα ότι θα χρειαζόταν τη θεία βοήθεια για να χωνέψει το φαί του και ότι

εκείνη η ευσεβής αναφώνηση δεν είχε σχέση με την αναπάντεχη επίσκεψή μου.

Το υποστατικό του κυρίου Χίθκλιφ λέγεται «Ανεμοδαρμένα Ψηη». Το επίθετο «ανεμοδαρμένα» περιγράφει τις ακραίες καιρικές συνθήκες στις οποίες είναι εκτεθειμένο αυτό το μέρος, όταν το δέρνει η καταιγίδα. Σίγουρα οι ένοικοι έχουν τέλειο εξαερισμό όλες τις εποχές. Μπορείς να μαντέψεις τη δύναμη του βοριά, όταν φυσάει πάνω από τη στέγη, από τα λιγοστά έλατα που γέρνουν κουτσουρεμένα στη μια άκρη του σπιτιού και από μια σειρά αχαμνούς θάμνους που στρέφουν μονόπαντα τα κλωνάρια τους, θαρρείς και ζητούν ελεημοσύνη από τον ήλιο. Ευτυχώς, ο αρχιτέκτονας είχε τη διορατικότητα να το χτίσει γερό· τα στενά παραθύρια του είναι βαθιά κωμένα στον τοίχο και οι γωνιές έχουν ενισχυθεί απέξω με μεγάλες πέτρες.

Προτού περάσω το κατώφλι, σταμάτησα για να θαυμάσω τα παράξενα σκαλίσματα που κοσμούσαν την πρόσοψη και κυρίως την κεντρική είσοδο. Από πάνω, ανάμεσα σ' ένα σμήνος σαθρούς γρύπες και ξεδιάντροπα παιδόπουλα, διέκρινα τη χρονολογία «1500» και το όνομα «Έρτον Έρνσο». Θα έκανα κάποια σχόλια και θα ζητούσα ίσως από τον δύστροπο ιδιοκτήτη να μου πει εν συντομία την ιστορία του σπιτιού, αλλά ο τρόπος που στεκόταν στην πόρτα φαινόταν να απαιτεί την ταχύτατη είσοδό μου ή την άμεση αποχώρησή μου, και δεν είχα καμία διάθεση να δοκιμάσω την υπομονή του προτού ρίξω μια ματιά στο άδυτό του.

Μπήκαμε απευθείας στο καθιστικό της οικογένειας, χωρίς να διασχίσουμε πρώτα κάποιον προθάλαμο ή διάδρομο. Σε

τούτα τα μέρη, αυτό τον χώρο τον αποκαλούν κατεξοχήν «το σπίτι». Περιλαμβάνει συνήθως την κουζίνα και τη σάλα. Αλλά στα Ανεμοδαρμένα Ύψη η κουζίνα προφανώς είχε αποσυρθεί σε άλλο σημείο του σπιτιού, γιατί άκουσα κουβεντολίες και θόρυβο πιατικών στο βάθος. Εξάλλου, δεν έβλεπα σημάδια από ψήσιμο, τηγάνισμα ή μαγείρεμα στο μεγάλο τζάκι, ούτε λάμψη από χάλκινες χύτερες και τσίγκινα τρυπητά στους τοίχους. Μόνο σε μια άκρη αστραφτοκοπούσαν πελώρια γανωμένα πιάτα ανακατεμένα με ασημένιες κανάτες και κύπελλα, που υψώνονταν σε σειρές σε έναν μεγάλο δρύινο κομό που άγγιζε το ταβάνι. Το τελευταίο δεν είχε δει ποτέ μπογιά πάνω του και απλωνόταν γυμνό στο παρατηρητικό μάτι, εκτός από ένα σημείο που το έκρυβε ένα ξύλινο πλαίσιο φορτωμένο με μπισκότα από βρόμη και αρμαθιές από πόδια βοδινά, αρνίσια και χοιρινά. Πάνω από το τζάκι υπήρχαν διάφορα απειλητικά όπλα και δυο πιστόλια. Κι αντί για άλλη διακόσμηση, τρία τενεκεδένια κουτιά σε έντονα χρώματα ήταν αραδιασμένα στο ράφι του. Το πάτωμα ήταν από λεία λευκή πέτρα. Οι καρέκλες με τις ψηλές ράχες, πρωτόγονες κατασκευές, ήταν βαμμένες πράσινες· δυο τρεις άλλες βαριές και μαύρες κρύβονταν στη σκιά. Στο θολωτό κάτω μέρος του κομό ήταν ξαπλωμένο ένα τεράστιο καφεκόκκινο θηλυκό κυνηγόσκυλο, μ' ένα κοπάδι κουτάβια ολόγυρά του, ενώ κι άλλα σκυλιά τριγύριζαν σε άλλες γωνιές.

Το σπίτι και η επίπλωση δεν είχαν τίποτε το εξαιρετικό, λες και ανήκαν σε έναν ντόπιο γαιοκτήμονα του βορρά, ξεροκέφαλο, με γερά μέλη που αναδεικνύονταν από την κιλότα και

τις γκέτες του. Έναν τέτοιο τύπο, καθισμένο στην πολυθρόνα του, με ένα κύπελλο γεμάτο αφρισμένη μπίρα στο στρογγυλό τραπέζι μπροστά του, μπορείς να τον συναντήσεις σε οποιαδήποτε περιοδεία σου σε απόσταση εννιά δέκα χιλιομέτρων γύρω από αυτούς τους λόφους, αν πας την κατάλληλη ώρα μετά το δείπνο. Αλλά ο κύριος Χίθκλιφ αποτελεί χτυπητή αντίθεση με το σπιτικό του και τον τρόπο ζωής του. Είναι μελαψός σαν τσιγγάνος στην όψη, αλλά αριστοκράτης στο ντύσιμο και στους τρόπους – ή τουλάχιστον όσο αριστοκράτης μπορεί να είναι ένας αρχοντοχωριάτης. Λίγο ατημέλητος ίσως, αλλά μάλλον του πάει αυτή η αφροντισιά, γιατί έχει σπητή και ωραία κορμωσασιά. Μόνο που φαίνεται λίγο στρυφνός. Πιθανόν κάποιοι να τον κατηγορούσαν για αλαζονεία. Μια ευαίσθητη χορδή μέσα μου μου λέει ότι δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Ξέρω από ένστικτο ότι η επιφυλακτικότητά του πηγάζει από την αποστροφή του για τις επιδεικτικές εκδηλώσεις των συναισθημάτων και τις εκφράσεις αμοιβαίας ευγένειας. Με την ίδια μυστικοπάθεια θ' αγαπάει και θα μισεί, και θα το θεωρούσε παράλογο ν' αγαπηθεί και να μισηθεί δεύτερη φορά. Αλλά προτρέχω πολύ· αποδίδω αφειδώς δικές μου ιδιότητες σ' εκείνον. Ο κύριος Χίθκλιφ μπορεί να έχει εντελώς διαφορετικούς λόγους από μένα για να μην ανοίγεται όταν κάνει μια νέα γνωριμία. Ας ελπίσουμε ότι η ιδιοσυγκρασία μου είναι μοναδική. Η αγαπητή μου μητέρα έλεγε ότι δεν θα έφτιαχνα ποτέ δικό μου σπιτικό και μόλις το περασμένο καλοκαίρι αποδείχτηκε ότι ήμουν εντελώς ανάξιος για κάτι τέτοιο.

Ενώ απολάμβανα ήδη έναν μήνα τον ωραίο καιρό σε

μια παραλία, γνώρισα το πιο εκπληκτικό πλάσμα. Αληθινή θεά στα μάτια μου, όσο δεν με πρόσεχε. Ποτέ δεν της μίλησα για έρωτα με λόγια, αλλά, αν τα βλέμματα είχαν μιλιά, και ο πιο ανόητος θα καταλάβαινε ότι ήμουν ερωτευμένος μέχρι τα μπούνια. Στο τέλος το κατάλαβε κι αυτή και ανταπέδωσε το βλέμμα – το ωραιότερο βλέμμα που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Κι εγώ τι έκανα; Ντρέπομαι που το λέω, αλλά κλείστηκα στο καβούκι μου σαν σαλιγκάρι. Σε κάθε ματιά γίνονταν όλο και πιο ψυχρός, όλο και πιο απόμακρος. Τελικά η καμμενούλα πίστεψε ότι γελάστηκε και, ντροπιασμένη για το υποθετικό λάθος της, έπεισε τη μητέρα της να φύγουν. Με αυτή την περίεργη συμπεριφορά μου, κέρδισα τη φήμη του άσπλαχνου. Αλλά μόνο εγώ ξέρω ότι διόλου δεν μου αξίζει.

Κάθισα σε μια καρέκλα κοντά στο τζάκι, απέναντι από αυτή στην οποία κατευθυνόταν ο σπιτονοικοκύρης μου, και γέμισα ένα κενό σιωπής προσπαθώντας να χαϊδέψω τη σκύλα, που είχε αφήσει τα κουτάβια της και μύριζε τα πόδια μου, με το χέλι ανασπκωμένο και τα άσπρα δόντια της έτοιμα να δαγκώσουν. Το χάδι μου προκάλεσε ένα μακρόσυρτο γρύλισμα.

«Καλύτερα ν' αφήσετε ήσυχο το σκυλί» γρύλισε και ο κύριος Χίθκλιφ, χτυπώντας το πόδι στις πλάκες για να επιβάλει την τάξη. «Δεν είναι συνηθισμένη σε χάδια, δεν είναι σκυλί του καναπέ». Ύστερα προχώρησε σε μια πλαϊνή πόρτα και φώναξε πάλι: «Ιωσήφ!».

Ο Ιωσήφ κάτι μουρμούρισε από το βάθος του κελαριού, αλλά δεν καταδέχτηκε ν' ανέβει. Έτσι, ο κύριός του κατέβηκε κάτω, αφήνοντάς με παρέα με τη βίαιη σκύλα και άλλα

δυσ άγρια μαλλιαρά τσοπανόσκυλα, που μοιράζονταν μαζί της ζηλόφθονα τον έλεγχο πάνω σε κάθε κίνησή μου. Επειδή δεν είχα καμία όρεξη να έρθω σε επαφή με τις δοντάρες τους, κάθισα ακίνητος. Αλλά πιστεύοντας ότι δεν θα καταλάβαιναν τις σιωπηρές προσβολές, άρχισα δυστυχώς να κάνω μορφασμούς και τσαλιμάκια στο τρίο. Ένας μορφασμός μου όμως φαίνεται ότι ενόχλησε πολύ τη μαντάμ, γιατί ξαφνικά εξαγριώθηκε και μ' ένα πύδημα βρέθηκε στα γόνατά μου. Την έσπρωξα και έβαλα ανάμεσά μας το τραπέζι. Αυτή η κίνηση ξεσήκωσε όλο το σκυλολόι' μισή ντουζίνα τετράποδοι δαίμονες, διαφόρων μεγεθών και ηλικιών, εμφανίστηκαν από τα κρησφύγετά τους στο κέντρο της μάχης. Τα πόδια μου και τα φύλλα του πανωφοριού μου έγιναν αντικείμενα επίθεσης. Καθώς απέκρουα τους μεγαλύτερους μαχητές όσο καλύτερα μπορούσα με τη μασιά, αναγκάστηκα να ζητήσω βοήθεια δυνατά από κάποιον ένοικο του σπιτιού για την αποκατάσταση της τάξης.

Ο κύριος Χίθκλιφ και ο υπηρέτης του άρχισαν να ανεβαίνουν τα σκαλιά του κελαριού με εκνευριστική απάθεια. Δεν νομίζω ότι κινήθηκαν ένα δευτερόλεπτο πιο γρήγορα από το συνηθισμένο, παρ' ότι στη σάλα γινόταν χαλασμός από γαβγίσματα και δαγκώματα. Ευτυχώς, κάποιος από την κουζίνα έδρασε πιο γρήγορα. Μια γεροδεμένη κυρά, με ανασκωμένο το μεσοφόρι, ξεμανίκωτη και με φλογισμένα μάγουλα, όρμησε ανάμεσά μας κραδαίνοντας ένα τηγάνι. Και χρησιμοποίησε αυτό το όπλο και τη γλώσσα της τόσο αποτελεσματικά, ώστε η θύελλα κόπασε ως διά μαγείας κι απόμεινε εκείνη στη

μέση, με το στήθος να ανεβοκατεβαίνει σαν θάλασσα ύστερα από σάλο φοβερό, ώσπου ο κύριός της μπήκε στη σκηνή.

«Τι διάβολο συμβαίνει;» ρώτησε και με κοίταξε με τέτοιο τρόπο, που δύσκολα μπορούσα ν' αντέξω ύστερα απ' αυτή την αφιλόξενη μεταχείριση.

«Τι διάβολο, πράγματι!» μουρμούρισα. «Η αγέλη των δαιμονισμένων χοίρων δεν θα είχε χειρότερα πνεύματα μέσα της από τα ζώα σας, κύριε. Είναι σαν ν' αφήσατε έναν ξένο μ' ένα κοπάδι τίγρεις!»

«Δεν πειράζουν όσους δεν αγγίζουν τίποτε» παρατήρησε εκείνος, βάζοντας το μπουκάλι μπροστά μου και ισιώνοντας το τραπέζι. «Οι σκύλοι κάνουν πολύ καλά που επαγρυπνούν. Θέλετε ένα ποτήρι κρασί;»

«Όχι, ευχαριστώ».

«Δεν σας δάγκωσαν, έτσι δεν είναι;»

«Αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο, θα είχα αφήσει τη σφραγίδα μου σ' αυτό που θα με δάγκωνε».

Ο Χίθκλιφ έκανε έναν ειρωνικό μορφασμό.

«Ελάτε, ελάτε. Είστε ταραγμένος, κύριε Λόγκουντ. Ορίστε, πάρτε λίγο κρασί. Οι επισκέπτες είναι τόσο σπάνιοι σε τούτο το σπίτι, ώστε εγώ και οι σκύλοι μου, οφείλω να το αναγνωρίσω, δεν ξέρουμε πώς να τους υποδεχτούμε. Στην υγεία σας, κύριε».

Υποκλίθηκα και ανταπέδωσα την πρόποση. Αντιλαμβάνομαι ότι θα ήταν ανόητο να κάθομαι να κλαψουρίζω για το κακό φέροισμο μιας αγέλης από κοπρόσκυλα. Εξάλλου, ένιωθα αποστροφή στη σκέψη ότι θα έδινα σ' αυτό τον τύπο

την αφορμή να γελάσει κι άλλο εις βάρος μου, εφόσον εκεί το πήγαινε το χιούμορ του. Τελικά –μάλλον επειδή κατάλαβε ότι δεν ήταν σωστό να προσβάλλει έτσι έναν καλό νοϊκάρη– χαλάρωσε λιγάκι και σταμάτησε να μιλάει λακωνικά και με βοηθητικά ρήματα μόνο και έστρεψε την κουβέντα σε ένα θέμα που υπέθεσε ότι θα με ενδιέφερε: ένα λογύδριο για τα πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα του νέου ψυχαστηρίου μου. Τον βρήκα καλά ενημερωμένο πάνω στα θέματα που θίξαμε και, προτού γυρίσω σπίτι, πήρα το θάρρος να προτείνω άλλη μια επίσκεψη για την επόμενη μέρα. Προφανώς εκείνος δεν επιθυμούσε μια επανάληψη της εισβολής μου. Όμως εγώ θα ξαναπάω. Είναι απίστευτο πόσο κοινωνικός νιώθω σε σύγκριση με δαύτον.

Ανεμοδαρμένα Ύψη

Η Κάθριν και ο Χίθκλιφ μεγαλώνουν μαζί. Το μελαγχρινό άστεγο αγόρι που ο πατέρας της Κάθριν, ο κύριος Έρνσο, έφερε στο σπίτι θα γίνει ο σύντροφός της στα παιχνίδια και ο εκλεκτός της καρδιάς της. Μετά τον θάνατο του κυρίου Έρνσο, ο αδελφός της Κάθριν ταπεινώνει και μειώνει τον Χίθκλιφ, στερώντας του τη μόρφωση και κάθε ευκαιρία για εξέλιξη. Η Κάθριν, πιστεύοντας ότι ο Χίθκλιφ δεν είναι αντάξιός της, αποφασίζει να παντρευτεί κάποιον άλλο και ο Χίθκλιφ πικραμένος φεύγει από το σπίτι.

Όταν επιστρέφει λίγα χρόνια αργότερα, η μεταμόρφωση του Χίθκλιφ είναι εντυπωσιακή. Όμως πίσω από τους εκλεπτυσμένους τρόπους του κρύβεται το άσβεστο μίσος για εκείνους που τον ταπείνωσαν και τον έκαναν να υποφέρει. Το σατανικό του μυαλό μηχανεύεται ένα φοβερό σχέδιο εκδίκησης, που στο τέλος θα καταστρέψει και τον ίδιο.

Το μυθιστόρημα εκδόθηκε το 1847 και αποτελεί μια συναρπαστική, θυελλώδη ιστορία αγάπης. Στην άγρια φύση του αγγλικού βορρά, σε ένα τοπίο ομιχλώδες, μελαγχολικό αλλά ταυτόχρονα απειλητικό, γεννιέται ο καταραμένος έρωτας της Κάθριν και του Χίθκλιφ. Ένας έρωτας που θα φέρει τη δυστυχία στους δύο ήρωες και στα κοντινά τους πρόσωπα.

«Η πιο όμορφη ιστορία αγάπης όλων των εποχών».

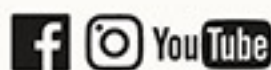
Ζορζ Μπατάνγ

www.minoas.gr

9 786180 213256
ISBN 978-618-02-1325-6

ΚΩΔ. 31232

www.minoas.gr